

**#RED
WED
NES
DAY**

Slovo úvodem

Drazí přátelé CSI!

Ve středu 24.11. se připojíme k akci Red Wednesday (Červená středa), kdy si lidé na mnoha místech světa připomínají červeným nasvícením sakrálních staveb i tichými modlitbami pronásledované pro víru. (více na: www.cirkev.cz/cv/cervena-streda)

Ráda bych v této souvislosti připomněla, že daleko nejpronásledovanějším náboženstvím (80%) je křesťanství. Týká se více než 340 mil. našich souvřerců (vloni 260 mil.) a hlavním pronásledovatelem je v 21. století islám. Vzpomeňme na Nigérii, Blízký východ, Pákistán, Írán, a celou řadu dalších zemí. V poslední době přicházejí špatné zprávy i ze zemí jako Mosambik nebo Indonésie. V subsaharské Africe jsme svědky rostoucího protikřesťanského fanatismu. Radikální muslimové těžce nesou, že na mnoha místech význam křesťanství roste. V Nigérii rozpoutala teror džihádistická organizace Boko Haram už v roce 2009 a později se přidali Fulbové, muslimští pastevci, kteří se rovněž zradikalizovali a jsou rovněž motivováni džihádistickou ideologií. Během nájezdů bylo více než 60 000 křesťanů buď zmasakrováno, nebo uneseno. Unesení se nevrátili a jejich blízcí je považují za mrtvé. Ve stejném období bylo také vypáleno a zničeno přibližně 20 000 kostelů a křesťanských škol. Miliony lidí byly nuceny opustit své domovy. To vše se děje za nezájmu západních mainstreamových médií a politiků. Pro Zpravodaj jsme přeložili zprávu o genocidě křesťanů v Nigérii z pera Raymonda Ibrahima.

Ve Zpravodaji se také dočtete o úsilí hájit lidskou důstojnost zranitelných dívek v Horním Egyptě. Ještě dnes musí 90 procent všech mladých žen v této zemi podstoupit bolestivé mrzačení pohlavních orgánů. Snažíme se prostřednictvím vzdělávací práce ukázat alternativní cestu k této hluboce zakořeněné „tradicí“.

V Pákistánu jsou křesťanské dívky často unášeny, donuceny k sňatku a konverzi na islám. Náš pákistánský partner Anjum Paul vysvobodil mladou křesťanku Sadaf Khan z takového nuceného sňatku a dívka se vrátila k rodičům. Více o tomto případě, ale i o dětské otroctvé práci v Pákistánu se dočtete ve Zpravodaji.

Oběťmi radikálního islámu nejsou jen jinověrci, ale i umírnění reformní muslimové. V Saúdské Arábii si lidskoprávní aktivisté a aktivistky odpykávají dlouholeté tresty vězení. Zašlete, prosím, vládci Saúdské Arábie protestní lístek s žádostí o propuštění těch, kteří hájí svá lidská a náboženská práva, nebo se zúčastnili pokojných protestů. Náklady na poštovné můžete snížit tak, že vložíte více protestních lístků (např. z vaší farnosti) do jedné obálky.

S prvním Zpravodajem roku 2022 zašleme našim štědrým dárcům potvrzení o daru pro daňové účely.

V současném světě roste náboženská nesnášenlivost, někde hraničící s genocidou. Nedodržování lidských práv je často spojeno s totalitními prostředky společenské a politické kontroly. V takovém světě je práce CSI stále potřebnější. V příštím roce čeká CSI mnoho práce v Myanmaru, subsaharské Africe a Sýrii. CSI také musí najít způsob, jak vyjádřit solidaritu pronásledovaným křesťanům v komunistické totalitní Číně a obětem obnovených osmanských ambicí Turecka, zejména v Náhorním Karabachu.

Proto Vám chci poděkovat za Váš zájem, podporu a modlitby.

Monika Kahancová

Pozn.: Všechny Zpravodaje CSI od roku 2005 v pdf formátu najdete kromě dalších zpráv na našem webu www.csi-cz.cz

Nabízíme vašemu farnímu společenství, sboru, škole, obci **zdarma přednášku a prezentaci:**

Nejpronásledovanější náboženství
nebo - **Islám a pronásledování křesťanů**

Budeme vděční za váš zájem! Kontakt najdete na zadní straně Zpravodaje.

Pákistán: Mladá křesťanka osvobozena

„U soudu jsem musela říct, že jsem konvertovala k islámu a vdala se z vlastní vůle.“ Sadaf Khan

Sadaf Khan, nyní šestnáctiletá křesťanka, byla unesena a násilně provdána za muslima Mubašira Abbáse. Pod pohrůzkami smrti musela u soudu vypovědět, že se za Abbáse provdala dobrovolně a že přestoupila na islám. Díky odvážnému úsilí partnera CSI Anjum Paul žije Sadaf opět se svými rodiči.

Tehdy čtrnáctiletou křesťanskou dívku unesl 6. února 2019 z jejího domova v okrese Bahawalpur vzdálený soused Mubašir Abbás. Ještě téhož dne byla donucena přestoupit na islám a provdána.

Ledabylé rozhodnutí soudu

CSI zaplatila rodičům dívky právníka a ten případ předal soudu. Na jednání 5. června 2020 se Sadaf dostavila zcela zahalená. Soudce se jí ani nepodíval do tváře. Stačil mu padělaný oddací list, v němž byl uveden věk dívky 18 let. Soudce tedy lehkomyšlně rozhodl ve prospěch trýznitele.

Bod zlomu

Partner projektu CSI Anjum Paul se však nevzdal. Případ předal opatrovníckému soudu, který se blíže zabýval okolnostmi Sadafina manželství a nenechal se zastrašit Abbásovou vlivnou rodinou. Dne 30. dubna 2021 soud potvrdil, že dívka byla násilně provdána a že by měla být okamžitě vrácena rodičům. Sadaf je nepopsatelně šťastná, že je zpátky u svých rodičů.

Sadaf se dostalo psychologické péče a v polovině srpna 2021 nastoupila na půlroční kurz kosmetičky, který financovala CSI. Těší se, že se brzy vyučí a bude si vydělávat vlastní peníze.

Sadaf Khan s partnerem CSI Anjum Paul (vlevo), rodiči a právníkem

Vyhrožování

„V den, kdy jsem byla unesena, mě odvedli do místnosti, kde bylo mnoho lidí. Řekli mi, abych přijala islám. Nechtěla jsem, ale vyhrožovali, že zabijí mě i mé rodiče,“ vypráví Sadaf svůj otřesný příběh.

„Pod obrovským tlakem jsem přijala islám. Bylo mi 14 let, když jsem byla násilně provdána.

Během dvou let věznění jsem musela prodělat pět potratů. Přestože jsem měla silné bolesti, nikdy mi nebyla poskytnuta lékařská pomoc.“

Sadať pokračuje: „Muž, za kterého jsem byla provdaná, mi řekl, že si brzy vezme jinou skutečnou muslimku. Musela jsem celé dny dělat těžké domácí práce a vždycky se ke mně chovali jen špatně. Během těch dvou let jsem nezažila jediný den, kdy bych si nepřála být s rodiči a sourozenci. Rodinu jsem ale nikdy nesměla navštívit a byla jsem neustále sledována. V den soudního jednání mi nasadili nikáb a vyhrožovali smrtí, pokud prozradím, že jsem konvertovala k islámu a vdala se nedobrovolně. Nesměla jsem ani pozdravit svou matku. V den svého vysvobození jsem si připadala jako pták, který byl dlouho uvězněn v kleci a nyní jen stěží věří, že může opět létat na svobodě. Jsem tak šťastná, že jsem se znovu setkala se svými rodiči.“

CSI – projektový manažer Pákistán

Pákistán: Cihelny a dětská práce

**„Příslušníci náboženských menšin jsou majiteli cihlen obzvláště vykořisťováni.“
projektový manažer Pákistán**

Asi 4,5 milionu Pákistánců (ze 70 % dětí) pracuje za velice nepříznivých podmínek v některé z 20 000 cihlen. Majitelé často omezují volný pohyb dělníků a platí jim tak špatně, že upadají do dluhů. Postiženy jsou zejména menšiny – křesťané, hinduisté a šíité.

Projektový manažer CSI se ještě před koronakrizí v únoru 2020 vydal do Pákistánu a během cesty navštívil cihelnu poblíž města Samundri v okrese Fajsalábád. „Už z dálky je vidět, jak z komína cihelny stoupá k nebi černý kouř. Lidé stojí bosí v hlíně, kterou děti plní do cihlových forem. Dívají se na nás se zvědavým výrazem, ale nemají čas se zastavit, protože musí vyrábět cihly.

Všichni se cítí dobře – opravdu?

Ještě než se setkáme s lidmi ve výrobě, jdeme za vedoucím cihelny. Musíme se mu

zaručit, že nejsme novináři a že proti němu nepoužijeme získané informace. Ujistňujeme ho o tom i kvůli zaměstnaným lidem, kteří by jinak byli trestáni za to, že s námi mluvili. U šálku čaje chválí své zaměstnance i sebe. Říká, že jsou jako velká rodina a všichni se tu cítí dobře.

Po naší prohlídce jsme si ale udělali poněkud jiný obrázek. Setkáváme se se sedmičlennou rodinou. Rodiče a jejich tři děti ve věku od pěti do jedenácti let pilně pracují a každý jejich krok je zmechanizovaný.

Slepotá z cihelny

Babička, která je po letech práce v cihelně slepá, sedí uprostřed prachu na lůžku a stará se o novorozeného vnuka. Už ona vyráběla cihly, pak ji následovaly její děti a teď vnoučata. Přeje si, aby děti mohly chodit do školy. Nemají ale peníze a chyběly by ruce na výrobu cihel.

Dvě holčičky se smějí. Mluví na ně, zatímco jejich hbité ručičky tvoří další cihly. Cihla za cihlou, na hraní není čas.

Jdeme dál a potkáváme bratra a sestru. Jí je 20 let, jemu 22. Oba trpí chronickou hepatitidou C. Náléhavě potřebují lékařskou péči, ale nemají na ni peníze. Dělají jakoby nic. Jak dlouho to ale mohou vydržet?

Milióny postižených lidí

Pohled na tyto bezmocné lidi není v Pákistánu nijak vzácný. Podle odhadů pracuje v cihelnách asi 4,5 milionu Pákistánců. Víc než polovinu z nich tvoří křesťané. V cihelně často pracují také hinduisté a šíité. Každý den deset až jedenáct hodin míchají hlínu s vodou a hnětou směs, kterou pak plní do forem. Po vysušení na čerstvém vzduchu pak

musí cihly vypálit v pecích při teplotě až 1100°C. Zdravotní stav dělníků je následkem tvrdé práce špatný. Mnozí trpí astmatem a problémy se zrakem.

Zaměstnanci cihelny jsou majiteli továrny vydáni na milost a nemilost. Průměrná mzda celé rodiny, která odpovídá 100 Kč za 1000 cihel denně, nestačí na pokrytí životních nákladů. Přibližně 70 procent dělníků v cihlářské výrobě tvoří děti, které tak nemají možnost chodit do školy.

V dluhové pasti

Lidé, kteří se potýkají s chudobou a strádáním, si berou od majitelů továren půjčky nebo zálohy na zaplacení účtů v nemocnici nebo na nákup léků. Splatit dluhy je ale téměř nemožné. Majitel spoutává své zaměstnance vysokými úroky z půjček a nízkými mzdami. Falšuje zápisy ve finančních knihách, do kterých pracovníci nevidí. Negramotní zaměstnanci podepisují pro ně nečitelné dokumenty otiskem palce. Dluhové otroctví se týká celých rodin a je mezigenerační.

Uzavření továren v době pandemie způsobilo, že se lidé bez příjmů propadli do ještě větší chudoby. V nejhorších dobách poskytla CSI stovce rodin potravinovou pomoc.

Dar, který osvobozuje z otrocké práce

Vdova Seema Aktar a jejích pět dětí je šťastná, že obdržela dar v přepočtu cca 27000 Kč. Díky daru splatila své dluhy a je svobodná. Do nového začátku dostala také krávu. Její polorozpadlý příbytek se také renovuje, a na opravách se podílí celá rodina. „Je důležité, aby nedostávali všechno zadarmo. My jim poskytneme zedníka a materiál, ale cihly si musí dovést a základy vykopat sami. Je to důležité pro důstojnost těchto

lidí,“ říká partner projektu CSI Anjum Paul. Osmnáctiletý Vishal je také rád, že díky daru splatil dluhy, které zdědil po svém zesnulém otci, a v cihelně už nemusí pracovat.

V Pákistánu těžká práce v cihelnách ještě dlouho nezanikne. Je ale možné zmírnit strádání jednotlivců a jejich rodin.

CSI – projektový manažer Pákistán

**„Kdo dává, dostává,
mnohem víc přijme...“**

sv. František z Assisi

Saúdská Arábie: Dvě aktivistky za lidská práva propuštěny

„Žádám větší práva pro šíity.“ Nassima al-Sada, obhájkyňe lidských práv

Samar Badávi a Násima al-Sada jsou konečně na svobodě. Dvě saúdské aktivistky za lidská práva, které byly zatčeny v létě 2018, byly na konci června 2021 propuštěny. Další aktivisté jsou však v sunnitském království stále věznění.

Samar Badávi

Samar Badawi a Násima al-Sada, které vedou kampaň za práva žen v Saúdské Arábii, strávily ve vězení téměř tři roky a podle saúdskoarabské organizace na ochranu lidských práv ALQST se sídlem v Londýně

byly propuštěny po vypršení trestu. Obě byly zatčeny v červenci 2018 spolu s více než desítkou dalších aktivistů a obviněny z poškozování saúdských zájmů. Zatýkáni byly součástí vládních opatření proti pokojným disidentům.

Nassima al-Sada

Statečné ženy

Samar Badávi vedla kampaň za propuštění svého manžela, právníka v oblasti lidských práv Valída Abú al-Chaira, který se s ní mezitím rozvedl. Vyzvala také k propuštění svého bratra, blogera Raífa Badaviho. Raif Badavi si odpykává desetiletý trest za urážku islámu a CSI proti jeho uvěznění v minulosti opakovaně protestovala.

Násima Al-Sada se zasazovala nejen za práva žen, včetně práva řídit, ale také za ukončení systému mužského poručnictví. Bojovala také za práva šíitské menšiny, k níž sama patří.

Vězněna od roku 2015

Israa al-Ghomgham

Propuštění Samar Badávi a Násimy al-Sada vítáme, mnoho dalších saúdských aktivistů ale zůstává za mřížemi. Patří mezi ně Israa al-Ghomgham, která byla v únoru 2021 odsouzena k osmi letům vězení.

Dvaatřicetiletá žena je ve vězení od roku 2015. Ona a její manžel byli zatčeni za účast na pokojných demonstracích za práva šíitské menšiny. Po odpykání osmiletého trestu odnětí svobody jí hrozí zákaz cestování na dalších osm let. Proti rozsudku má právo se odvolat.

Obžaloba původně požadovala pro Israa al-Ghomgham trest smrti. Stala by se tak první ženu popravenou v Saúdské Arábii za politický aktivismus. Po mezinárodních protestech byl požadavek v roce 2019 stažen.

Israa al-Ghomgham si stěžovala na špatné zacházení ve vězení, a proto jsou opodstatněné obavy o její zdraví. Některé z žen zadržených v roce 2018 tvrdí, že byly mučeny.

CSI – Morven McLean

**Zašlete, prosím, protestní listek
do Saúdské Arábie**

Nigérie: Džihádistická genocida křesťanů sílí

Raymond Ibrahim

Jev, který někteří mezinárodní pozorovatelé již léta označují za genocidu křesťanů, dosáhl nové úrovně.

Od července 2009 se datuje islámské povstání v Nigérii. Teror nejprve rozpoutala džihádistická organizace Boko Haram a později se přidali Fulbové, muslimští pastevci, kteří se rovněž zradikalizovali a jsou rovněž motivováni džihádistickou ideologií. Během nájezdů bylo více než 60 000 křesťanů buď zmasakrováno, nebo uneseno. Unesení se nevrátili a jejich blízcí je považují za mrtvé. Ve stejném období bylo také vypáleno a zničeno přibližně 20 000 kostelů a křesťanských škol.

To jsou některé údaje zveřejněné 4. srpna 2021 ve zprávě Mezinárodní společnosti pro občanské svobody a právní stát, známé také jako „Intersociety“, – neziskové organizace pro lidská práva se sídlem v Nigérii. Ačkoli stojí za to přečíst si celou zprávu, níže uvádíme několik pozoruhodných pasáží:

- Celkový počet zabitých křesťanů – od čer-

vence 2009 do července 2021 – je nezávisle odhadován na ne méně než 43 000. Vraždění pramenilo z šíření radikálního islámu v Nigérii.

- Džihádisté a jejich sympatizanti v nigerijských bezpečnostních složkách jsou zodpovědní za dalších nejméně 18 500 křesťanských úmrtí. Jde o „zmizelé“ a unesené, kteří se s největší pravděpodobností nevrátí živí. Zatímco většina muslimů unesených džihádisty v Nigérii je později bezpodmínečně propuštěna ke svým rodinám, většina jejich křesťanských protějšků je v zajetí zavražděna nebo násilně konvertována k islámu.

- Zvěrstva džihádistů namířená především proti křesťanům zahrnují: masakry, zabíjení, mrzačení, podřezávání krků a lůna, stínání, mučení, mrzačení, únosy, braní rukojmí, znásilňování, zneuctívání dívek, nucené sňatky, vydírání, násilné konverze, ničení nebo vypalování domů, kostelů, bohoslužebných a vzdělávacích center, jakož i násilné obsazování zemědělské půdy, ničení úrody a další mezinárodně zakázané činy.

- Za posledních dvanáct let bylo džihádisty napadeno nejméně 17 500 kostelů a 2 000 křesťanských škol a vzdělávacích center. Byly částečně nebo zcela zničeny, vypáleny nebo srovnány se zemí. Například za posledních sedm měsíců roku 2021 se počet kostelů, které byly napadeny a zničeny či vypáleny, zvýšil na více než 300.

- Za stejných uplynulých dvanáct let bylo

také nezávisle zjištěno, že 30 milionů křesťanů, zejména v severní Nigérii, která je většinou muslimská, žilo v ohrožení a deset milionů z nich bylo vyhnáno z domovů. Šest milionů bylo nuceno opustit své domovy nebo regiony, aby se vyhnuli zmasakrování a více než čtyři miliony byly vysídleny a stali se ve své zemi vnitřně vysídlenými osobami.

Posledním měsícem zahrnutým do zprávy Intersociety byl červenec 2021. Masakry a zvěrstva ale od té doby pokračují v neztenčené míře. Uvádíme několik příkladů jen ze srpna 2021:

Podle zprávy z 25. srpna v jedné oblasti svazového státu Plateau fulbští teroristé „jen za první tři srpnové týdny srpna zavraždili 70 křesťanů, 30 000 dalších vysídlili, vypálili 500 domů a 1 000 farem“. „Naším lidem se stále hrnou do očí slzy,“ nařká Davidson Malison, místní křesťanský představený z jedné z postižených oblastí: „Teror, který rozpoutali fulbští pastevci na křesťanech z kmene Irigwe, pokračuje v nezmenšené míře a bez sebe-menších známek soucitu či výčitek.“

Páter Ronku Aka, další regionální představený, poznamenal: „V době útoku Fulbů na

příslušníky mé komunity byli vojáci a další bezpečnostní složky nablízku. Během útoku jsme očekávali, že se vojáci teroristům postaví a probíhající ničení zastaví, ale to se nestalo.“ Na kritiku nečinnosti mu vojáci odpověděli, že „nedostali rozkaz útočníky odrazit“.

Elishi Datiri, další křesťanský představený, jehož farnici byli v tomto kole dříhádů vyvražďeni, popsal situaci bez okolků: „Je smutné, že toto krveprolití, genocida a bezohledné ničení majetku se odehrává přímo před očima bezpečnostních složek, které mají chránit životy a majetek všech Nigerjců, a na jejichž fungování vláda vynakládá miliardy z peněz daňových poplatníků. V mnoha případech se armáda na těchto hanebných činech Fulbů spolupodílí. V reakci na přímé zapojení armády do ničení zemědělské půdy a majetku křesťanů vzniklo mnoho petic, tiskových konferencí, prohlášení a někdy i demonstrací křesťanských komunit, které požadovaly odstranění armády.(---) Pokračuje útok na křesťany ze strany Fulbů a bezpečnostní složky pověřené ochranou životů a majetku jim v něm pomáhají.(---) Chceme s hlubokým znepokojením ukázat na nepřijatelné drancování naší země probíhající pod přímým dohledem orgánů, jejichž úkolem je hájit práva zakotvená v nigerijské ústavě.“

Podle další zprávy z 30. srpna islámští pastevcí v nigerijském státě Kadu během několika srpnových nájezdů zmasakrovali dalších 36 křesťanů – často za zřetelných islámských výkřiků „Alláhu Akbar“.

Během pohřbu sedmnácti zavražděných křesťanů pater Jacob Kwashi, anglikánský biskup, který v posledních týdnech a měsících sloužil mnoho dalších pohřbů zmasakrovaných křesťanů, řekl: „V této zemi jsme ještě nezažili tak špatnou vládu, jako je ta dnešní. Vládu, která podporuje krveprolití v Nigérii. Jsme zabíjeni jen proto, že nejsme muslimové. Tito zvrácení fulbští džihádisté se těší podpoře vlády a mohou nás proto beztravně vraždit, mohou ničit naše domy a zemědělskou půdu, ale když se snažíme bránit, vláda naše lidi zatýká. Co je to za spravedlnost?“

V noci 24. srpna napadli Fulbové další křesťanské vesnice na severu státu Jos. Šli od domu k domu a vraždili obyvatele. Když skončili, leželo na zemi dalších 37 zavražděných křesťanů.

Nigérijská vdova

V předvečer 3. srpna vpadli fulbští teroristé do dalších čtyř většinově křesťanských vesnic, kde zmasakrovali 22 až 27 lidí, zapálili stovky domů a systematicky ničili úrodu obilí. Jonathan Asake, bývalý poslanec nigerijské Sněmovny reprezentantů, o tomto útoku řekl:

„V Jižní Kaduně probíhá genocida původního křesťanského obyvatelstva. Chtějí nás zastrážit a donutit, abychom se vzdali své

víry a přenechali půdu našich předků ozbrojeným pastevcům. Některé vesnice byly za posledních šest let napadeny třikrát a masové hroby, v nichž jsou pohřbeny desítky lidí, jsou svědectvím toho, co říkáme. Nezůstal stát jediný kostel nebo škola. Za celé ty roky nebyl zadržen jediný fulbský útočník. Je nešťastné, že vláda státu Kaduna a federální vláda předstírá hluchotu a slepotu. A ostatnímu světu, zejména západním médiím, na našich životech vůbec nezáleží.“

Vládní orgány 5. srpna zdemolovaly kostel v Maiduguri, hlavním městě většinově muslimského státu Borno na severu Nigérie. Syn pastora, 29letý Ezekiel Bitrus Tumba, byl zastřelen, protože se pokusil zabránit demolicí kostela. Následující neděli 8. srpna se křesťané shromáždili kolem trosk svého kostela a sloužili bohoslužbu. Jeden z křesťanů napsal na Facebooku: „Zbourali budovu kostela v domnění, že toto je církev. Církev je ale nezastavitelná a nezničitelná.“

Pravděpodobně v reakci na křesťanský protest byly zbourány další čtyři místní kostely s odůvodněním, že nemají pro svou existenci patřičná povolení. Ta je ale ve většinově muslimském státě Borno téměř nemožné získat. Jak vysvětlil jeden z místních křesťanských představených: „Pokud chcete postavit kostel, povolení nedostanete, protože vláda propustí každého úředníka, který žádost o stavbu kostela schválí.“

Podle další zprávy z 10. srpna napadli 2. srpna Fulbové křesťanský sirotčinec v nigerijském městě Miango a zapálili všechny budovy. Několik hodin před útokem bylo 147 dětí a zaměstnanců evakuováno. Děti se staly sirotky při předchozích útocích sunnitských muslimských teroristů, například Boko Haram. Při svém postupu fulbští pastevcí v oblastech Miango a Jos zničili 500 domů, 5 kostelů a zavraždili 68 křesťanů. Mnoho bylo také zraněných. Nigerijské zákony zakazují komukoli v Nigérii vlastnit střelnou zbraň, ale Fulbové kupodivu zbraně měli a kupodivu úplně stejné jako armáda.

Vláda pod vedením prezidenta Muhamada Buhariho (pochází z kmene Fulbů – pozn.

překladatele) samozřejmě jakékoli pochybení popírá. Neustále tvrdí, že žádný z těchto masakrů nemá nic společného s náboženstvím – ani s muslimskou vírou fulbských pachatelů, ani s křesťanskou vírou jejich zavražděných obětí. Násilí a krveprolití je údajně vedlejším produktem sporů o půdu a pramení z chudoby a nerovnosti. Ačkoli západní mainstreamová média a také mnozí západní politici ochotně papouškují tvrzení nigerijské vlády a džihadistickou genocidu křesťanů prezentují jako ekonomický spor, jen málokterý nigerijský křesťan se nechá oklamat. A jelikož tedy vláda a její apologeti tvrdí, že zabíjení nemá náboženský podtext, zeptalo se kdysi Nigerijské křesťanské sdružení, proč se teroristé a pastevcí zaměřují na převážně křesťanské komunity a křesťanské vůdce? „Jak může jít o etnický nebo ekonomický střet, když jedna skupina (muslimové) vytrvale útočí, zabíjí, mrzačí, ničí a

druhá skupina (křesťané) je vytrvale zabíjena, mrzačena, vyháněna a jejich modlitebny jsou demolovány?“

Stručně řečeno slovy sestry Moniky Chikwe: „Je těžké namluvit nigerijským křesťanům, že se nejedná o náboženský konflikt. To co vidí, jsou fulbští bojovníci oblečení výhradně v černém, skandující ‚Alláhu Akbar!‘ a provolávající ‚Smrt křesťanům!‘.“

Otištěno s laskavým svolením autora článku Raymonda Ibrahima

Arménie: Příznak genocidy trvá

„Postavit se genocidě a posílit jednotu křesťanů.“ Dr. John Eibner, výkonný ředitel CSI

John Eibner na konferenci v Arménii

Na konferenci o náboženské svobodě v Arménii vyzval výkonný ředitel CSI John Eibner účastníky k posílení jednoty křesťanů. Dvě křesťanky z Náhorního Karabachu v rozhovoru pro CSI vyprávěly o utrpení, které jim způsobila válka s Ázerbájdžánem.

V září 2020 zaútočil Ázerbájdžán s podporou Turecka na Náhorní Karabach obývaný arménskými křesťany. Během 44 dnů války bylo zabito více než 5000 lidí. Boje ustaly až

poté, co Rusko bojujícím stranám nařídilo příměří a donutilo Armény postoupit velkou část Náhorního Karabachu Ázerbájdžánu. Třetina obyvatel Karabachu byla vyhnána ze svých domovů.

Kostel v Etchmiadzinu

Téměř o rok později uspořádala Arménská apoštolská církev konferenci, na níž se diskutovalo o situaci v Náhorním Karabachu a o ohrožení náboženské svobody. Mezinárodní církevní představitelé se sešli v sídle arménské církve v Ečmiadzinu. Mezi pozvanými

řečníky byl i John Eibner.

Eibner ve své přednášce připomněl genocidu Arménů v letech 1915–1918 v Osmanské říši. Zdůraznil, že „dynamika arménské genocidy je stále živá“. Dále uvedl, že džihád ohrožuje křesťanské komunity po celém světě, a to nejen v Náhorním Karabachu, ale zejména na Blízkém východě a v subsaharské Africe.

Eibner přítomné nabádal, aby této výzvě čelili „posilováním křesťanské jednoty navzdory mnoha teologickým, kulturním a politickým rozdílům“.

„Nic mi nezbylo“

Irina Raya (s rouškou)

Zástupci CSI se v Jerevanu setkali s křesťany, kteří v loňské válce přišli o své blízké a domovy. Irina vzpomíná: „Děti měly hrůzu z hluku ázerbájdžánských dronů a nevěděly, kam se schovat.“ Irinin syn je odvezl do bezpečí v Arménii a poté se vrátil bojovat za svou vlast. Zahynul při ázerbájdžánském leteckém útoku. „Nic mi nezbylo,“ říká plačící Irina.

Raya, arménská křesťanka, vzpomínala, že jí bylo sedm let, když ázerbájdžánské jednotky donutily její rodinu uprchnout z města. To bylo během první války v Karabachu na začátku 90. let. Během loňské války byl její manžel zabit ve stejný den, kdy bylo vyhlášeno příměří. V rámci příměří byla oblast, kde žila, předána Ázerbájdžánu. Byla nucena uprchnout se svým synem, stejně jako před třiceti lety prchali její rodiče s ní.

CSI nadále podporuje arménské křesťany v Náhorním Karabachu, mimo jiné formou lékařské pomoci. Snažíme se, aby zbylí křesťané mohli v Náhorním Karabachu žít jako svobodní lidé.

CSI – Joel Veldkamp

Sýrie: Boj o naději ve stínu války a sankcí

„Mnohé ženy hladoví tak, že nemohou kojit své děti.“ Nabil Antaki, partner CSI z Aleppa

Válečné konflikty v Sýrii znatelně polevily. Místní obyvatelstvo ale velice trpí katastrofální hospodářskou situací. Dr. Nabil Antaki, lékař z Aleppa a partner CSI, kritizuje Západ za uvalené sankce: „Sankce jsou pro Sýřany smrtící.“

Dr. Nabil Antaki

CSI: Jaký je život v současném Aleppu?

Dr. Antaki: Z vojenského hlediska je klid. Vláda kontroluje celé Aleppo od konce roku 2016. Dohoda o příměří ukončila v březnu 2020 boje

s povstalci, kteří ohrožovali město z okolí několika kilometrů.

Aleppo

Z ekonomického hlediska je však situace katastrofální. Více než 80 % obyvatel žije v chudobě. Nezaměstnanost a inflace prudce vzrostly. A ti, kteří mají práci, vydělávají v průměru 700,- Kč měsíčně.

Chybí základní zboží, například pohonné

hmoty. Od začátku války byla v našich domech každou zimu zima; několikrát jsme opravdu mrzli. Elektřina je k dispozici pouze tři hodiny denně. Lidé musí stát hodiny ve frontě na přiděl chleba – čtvrt kg na osobu každé dva dny. Donedávna museli lidé stát 48 hodin ve frontě, aby si mohli jednou za čtrnáct dní nakoupit 20 litrů pohonných hmot. Dnes jim vláda prostřednictvím SMS zpráv oznamuje, kdy si mohou přiděl pohonných hmot koupit. 20 litrů je ale na 14 dní zcela nedostačující.

Sýrie byla kdysi obilnicí Blízkého východu. Mnoho žen v Aleppu je dnes tak podvyživených, že nemohou kojit své dítě. My z organizace „Modří Maristé“ jsme proto vytvořili speciální program na distribuci dětské výživy chudým rodinám.

Do jaké míry se na krizi podílejí sankce?

Nespravedlivé sankce, které na nás uvalily USA, EU a bohužel i Švýcarsko, jsou pro Syřany smrtící. Snaží se nás přesvědčit, že se týkají jen lidí z okruhu syrské vlády. Dopadají ale na všechny. Sankce výrazně ztěžují dovoz základního zboží. Například v Aleppu je nyní tak málo dialyzačních přístrojů, že pacienti mohou být často léčeni pouze dvě hodiny denně místo potřebných čtyř hodin. Tři z mých přátel zemřeli na COVID-19, protože pro ně nebyly k dispozici ventilátory. Nejhorší ale je, že sankce brání hospodářskému oživení a brání investicím v zemi.

Proč se věnujete humanitární práci?

V roce 1986 jsme s manželkou a přáteli z řádu bratří maristů založili organizaci s názvem Boží ucho. V osmdesátých a devadesátých letech odešlo ze země poměrně hodně křesťanů z ekonomických důvodů. Chtěli jsme křesťany přesvědčit, aby s naší pomocí zůstali v Sýrii. Připomínali jsme jim, že Sýrie, jedno z míst, kde se zrodilo křesťanství, je jejich domovem.

23. července 2012 ovládli východní Aleppo džihádisté. 500 000 lidí odtud uprchlo do západní části města. Ve čtvrti, kde jsme pracovali, uprchlíci obsadili některé školy, aby v nich našli útočiště. Venku bylo čtyřicet stupňů a tito lidé neměli jídlo, oblečení ani vodu.

Navštěvovali jsme tyto školy, abychom rozdali humanitární pomoc a vedli programy pro děti. Naši dobrovolníci měli na sobě modrá trička, aby se identifikovali. A když nás děti viděly přicházet, křičely: „Modří! Blues!“ Proto jsme se rozhodli změnit název na „Modří maristé“.

Jak „Modří maristé“ pomáhají lidem v Aleppu?

Naší hlavní zásadou je „solidarita, ne charita“. Nikomu nepomáháme, aniž bychom s ním nenavázali osobní kontakt. Snažíme se respektovat lidskou důstojnost.

V Aleppu máme 14 projektů. Dárci CSI podporují náš program mikroúvěrů, který dosud financoval 188 malých podniků. CSI také podporuje náš program „Heartmade“, v jehož rámci ženy šijí nové oblečení ze starých látek. Kromě toho pomáháme lidem platit nájem a účty za léčení. Rozdáváme také jídlo a staráme se o staré lidi a malé děti.

V táboře pro vysídlené osoby poblíž Aleppa poskytujeme lidem oblečení, potraviny a lékařskou pomoc. V tomto táboře žijí lidé, které vyhnala z domovů turecká invaze do severosyrské provincie Afrín v roce 2018.

Jak vypadá vaše každodenní práce?

Pracuji sedm dní v týdnu, od 8 do 23 hodin. Od 8 do 14 hodin se starám o pacienty ve své lékařské praxi. Od 15:00 do 23:00 působím jako vedoucí Modrých maristů.

Řekněte nám více o vašich dobrovolnících.

Naši první dobrovolníci se hlásili po zahá-

jení bojů o Aleppo v červenci 2012. Slyšeli o naší práci pro vysídlené a chtěli se zapojit. Mnozí přišli proti vůli svých rodičů, kteří se o ně báli. Dnes u nás pracuje 155 převážně křesťanských dobrovolníků. Ale jsou tu i muslimové. Na náboženství nezáleží, pokud dobrovolníci sdílejí naše hodnoty – pomoc lidem s láskou a respektem.

Chtěl jste někdy opustit Sýrii?

Rozhodně. Moje žena a já už nemáme v Sýrii nikoho z rodiny. Mého bratra zabil terorista z IS, když zaútočili na autobus, ve kterém cestoval. Zbytek naší rodiny a většina našich přátel opustila zemi. Bylo by pro nás velmi snadné se za nimi vystěhovat. Považujeme však za svou povinnost v Sýrii zůstat. Když lidé vidí, že neodcházíme, dává jim to naději.

CSI – Joel Veldkamp

Egypt: Světlejší budoucnost pro ženy díky vzdělávání v oblasti FGM

„Mnozí věří, že neobřezaná dívka není vhodná pro manželství.“ Partner projektu CSI v Egyptě

Praxe ženské obřízky, přesněji mrzačení ženských pohlavních orgánů či FGM (Female Genital Mutilation), je v egyptské společnosti hluboce zakořeněná. Rozšířená je zejména ve venkovských oblastech Horního Egypta, kde působíme. Na žádost místních partnerů pomáhá CSI zvyšovat povědomí o této problematice ve zvláště postižených komunitách.

partnerka projektu CSI v Egyptě

Podíl žen podstupujících FGM je v Egyptě jeden z nejvyšších na světě. Ve venkovských oblastech Horního Egypta je to téměř všudypřítomná praxe. Celostátní zákaz FGM z roku 2008 měl jen malý dopad.

„Bylo to strašné, myslela jsem, že umřu,“ vzpomíná mladá matka, která zárok podstoupila v dospívání. „Pořád mám noční můry. Když se mi narodila dcera, slíbila jsem, že ji před tím budu chránit. Ale...“ odmlčí se a objeví se slzy. „Ale moje tchyně ji unesla a udělala to bez mého souhlasu.“

Od té doby tato mladá žena neúnavně nabádá svou komunitu, aby skončila s barbarickou praxí. Setkala jsem se s ní na ženské diskusní skupině, která je hlavní součástí našeho projektu zaměřeného na zvyšování povědomí o důsledcích FGM. „Tyto skupiny jsou místem, kde mohou ženy o těchto otázkách otevřeně hovořit a kde jim můžeme poskytnout informace,“ říká partner projektu.

Obrovský tlak

„Společenský tlak je obrovský,“ konstatuje partner projektu. „Je zbytečné odsuzovat rozhodnutí, které ženy nebo jejich rodiny učinily.

Klademe velký důraz na sdílení zkušeností. Ženy se od jiných žen dozvědí, že je možné mrzačení ženských pohlavních orgánů odmítnout, a že tedy existuje alternativa.“

Hrozné následky

Všechny ženy, které podstoupily FGM (v Horním Egyptě je to více než 90 % žen), mají na tento zákrok traumatické vzpomínky a denně se potýkají s jeho následky.

Proč tedy tato praxe pokračuje? „Někteří, křesťané nebo muslimové, věří, že jde o náboženské přikázání,“ vysvětluje náš partner. Proto projektový tým nabádá místní kněží, aby tento omyl vyvraceli.

Vzdělávání v oblasti FGM

Neobřezané ženy nevhodné pro manželství?

Pro mnoho žen je FGM samozřejmostí. „Setkali jsme se s matkou tří dcer, jejíž nejstarší dcera měla během zákroku vážné komplikace,“ vzpomíná naše partnerka. Očekávala, že tato žena nebude chtít, aby její další dvě dcery FGM podstoupily. Vůbec ne: „Řekla, že nechá obřezat i své mladší dcery. Vždyť ve vesnici nebyla jediná dospívající dívka, která by se obřízce vyhnula.“

Stejně jako mnoho jiných matek se i tato žena obávala, jaké důsledky bude mít pro budoucnost jejich dcer, pokud nebudou obřezány. „Slovo, se kterým se v této oblasti FGM spojuje, je tahara (očistění)“, vysvětluje partnerka projektu CSI. „Domnívají se, že dívka, která nepodstoupí FGM, je nečistá a není vhodná pro manželství.“

Po vyslechnutí zkušeností jiných žen se nakonec tato matka tří dcer rozhodla, že její

dvě mladší dcery zákrok nepodstoupí. Rozhodující pro ni bylo zjištění, že není sama.

Také muži jsou seznamováni s problematičností FGM

Dlouhá cesta

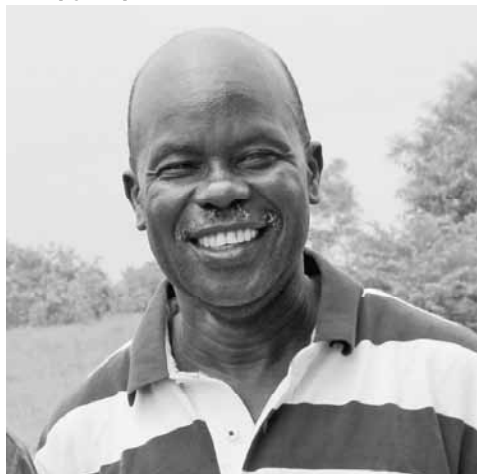
„Změna myšlení je dlouhá a náročný proces. I zcestná tradice je součástí života na vesnici,“ poznamenává partnerka projektu. „Ženy, které nenechávají své dcery podstoupit FGM, se musely vzepřít svým komunitám a dokázaly přesvědčit nejen své manžele, ale i matky a tchyně. Jsou to velmi odvážné ženy, které sdílejí svou zkušenost s ostatními ženami,“ uzavírá naše partnerka a je ráda, že může podporovat ženy, které skutečně mění společnost.

CSI – projektový manažer Egypt

Súdán/Jižní Súdán: Dokud se poslední otrok nevrátí do Jižního Súdánu

CSI každoročně osvobodí z otroctví v Súdánu 1 500 lidí a pomáhá jim začít nový život v Jižním Súdánu. Projektový manažer CSI Franco Majok cestuje pravidelně do Jižního Súdánu, aby dohlížel na pět osvobozovacích akcí ročně. Cestou do Evropy odpověděl na několik otázek.

CSI: Kolik lidí chce CSI letos osvobodit z otroctví v Súdánu?

Franco Majok: Očekáváme, že v roce 2021 osvobodíme podobně jako v předchozích letech celkem 1500 otroků.

CSI: Kolik jihosúdánských otroků je přibližně ještě v Súdánu?

Nevíme, kolik otroků v Súdánu ještě je. Víme ale, že v Súdánu otroci stále jsou. Většina otroků v Súdánu žije v dobytčářských táborech v odlehlých oblastech, kde se arabským pánům starají o dobytek. Jsou na cestách a mimo města, takže je těžké je sledovat a spočítat. Arabové, kteří otroky vyhledávají, to potvrzují. Také osvobození otroci nám při každé osvobozovací akci říkají, že v otroctví je stále mnoho lidí. V příštích čtyřech až pěti letech bychom měli získat jasnější představu o jejich počtu.

Můžete stručně popsat postup osvobozování otroků?

CSI osvobozuje otroky v Súdánu prostřednictvím Arabů, kteří je vyhledávají. Pohybují se mezi vesnicemi a dobytčářskými tábory a shromažďují vykoupené otroky. Častým způsobem je výměna otroka za vakcínu pro dobytek arabského pána. Svoboda jednoho otroka stojí 60 dolarů. Jindy se otroci doslechnou o arabských obchodnících, kteří se pohybují v okolí, a utečou s nimi. Arabští obchodníci je pak chrání a odvádějí do svých táborů, kde je živí a šatí. Pak s nimi jdou pěšky do Jižního Súdánu. Cesta není bez rizika, ale všichni otroci se chtějí vrátit do Jižního Súdánu za svými rodinami.

Nepodporuje CSI vykupováním otroků obchod s otroky? CSI osvobozuje otroky v Súdánu od roku 1995. Víte o případu, že by byl někdo z osvobozených Jihosúdánců znovu zotročen?

Ne, osvobozováním otroků obchod s otroky nepodporujeme. CSI dokonce pomohla únosy Jihosúdánců do otroctví zastavit. Díky práci CSI se svět dozvěděl, že v Súdánu jsou otrokáři a otroci. Pomohla nastolit v Súdánu mír a Jižnímu Súdánu získat nezávislost.

Je pravda, že od uzavření mírové dohody mezi severem a jihem Súdánu v roce 2005 skončilo zotročování Jihosúdánců a jejich odvlékání na sever?

Ano, je to tak, od roku 2005 se v Jižním Súdánu žádné zotročování nekoná. Otroci, které dnes CSI osvobozuje, jsou ti, kteří byli uneseni před rokem 2005, tedy před uzavřením mírové dohody, nebo ti, kteří se do otroctví už narodili.

Je cílem CSI osvobodit všechny otroky v Súdánu a vrátit je do Jižního Súdánu?

Ano, přesně tak – CSI nepřestane, dokud se všichni otroci nevrátí svobodní do Jižního Súdánu.

CSI – Reto Baliarda

Súdán/Jižní Súdán: Svoboda po více než 20 letech

„Mého bratra únoscí zastřelili, protože se postavil na odpor.“ Aluet Chan Chan, bývalá otrokyně

Aluet Chan Chan byla unesena a zotročena islámskými bojovníky ze severního Súdánu. Její pán Hamadan Musa ji jako holčičku pravidelně bil a ponižoval. Později si ji vzal za ženu Hamadanův syn. Aluet je šťastná, že byla osvobozena z otroctví.

Až do svých devíti let prožívala Aluet šťastné dětství se svými rodiči a sourozenci v dnešním Jižním Súdánu. Její rodiče byli zemědělci a rybáři.

Jednoho dne v roce 2000 se však Aluetin život náhle změnil. Na vesnici zaútočili jménem súdánské vlády džihádisté ze severu. „Matka mě spěšně vzala na záda a snažila se utéct. Ale Arabové nás chytili a zajali spolu s dalšími lidmi z vesnice,“ říká.

Skutečná noční můra

Během dlouhého pochodu na sever se dívka stala svědkem strašných věcí. Jejího staršího bratra únoscí zastřelili, když se jim snažil postavit na odpor. „Navíc jsem v noci slyšela křik mnoho znásilňovaných žen a dívek, a to včetně mé matky.“ Pro Aluet bylo také těžké, že během několikadenního pochodu nedostala téměř nic k jídlu.

Když dorazily do cíle, stala se Aluet a její matka otrokyněmi Súdánce Hamadana Musy. Od té doby se její matka musela starat o Hamadanovu starou matku, uklízet dům a

prát prádlo. Měla také na starost jídlo a musela sama mlít čirok. „Moje matka pracovala mnoho hodin denně. Někdy také sbírala divoké byliny, když jsme neměly co jíst.“

Zažily v Musově otroctví hrozné časy, spaly na tvrdé podlaze. Když vyčerpaná matka dala najevo svou únavu, Musa jí vynadal a zbil. Aluet na tom nebyla o nic lépe, protože i na ni často křičeli a bili ji.

Rozdělení

Když Aluet vyrostla, prodělala zmrzačení pohlavních orgánů a byla donucena konvertovat k islámu. Jednoho dne mě vzal Hamadův syn do jiné vesnice, kde jsem s ním musela žít. Od té doby jsem svou matku už nikdy neviděla,“ stěžuje si Aluet, která v té době dvakrát porodila.

20. července 2021 došlo v Aluetině životě k nečekanému zvratu. Při nákupu na místním trhu ji oslovil arabský osvoboditel pracující pro CSI. Vzal mladou ženu do svého

tábora, kde byli další osvobození otroci z její vlasti. Když Aluet vypráví o svém návratu do Jižního Súdánu, oči jí září radostí: „Osvoboditel se k nám na zpáteční cestě choval velmi dobře. Dal nám sušené ryby, olej a čirok a dal nám nové šaty.“

Nyní třicetiletá žena je šťastná, že je zpět v Jižním Súdánu a může žít nový život na svobodě.

CSI – Reto Baliarda

Indonésie, Západní Papua: Rostoucí útlak

„Zničte povstalce. O lidských právech Budeme mluvit později.“ - Bambang Soesatyo, předseda indonéského parlamentu

Situace ve většinově křesťanském regionu Západní Papua se vyostřuje. Od doby, kdy indonéská vláda prohlásila místní osvobozenickou armádu TPNPB za „teroristickou skupinu“, se civilisté ještě více obávají represí ze strany armády. CSI podporuje činnost místních církví v oblasti lidských práv.

Na konci dubna byl v Puncaku v Centrální vysočině při přestřelce mezi armádou a TPNPB (Západopapuánskou národněosvobozenickou armádou) zabit vysoce postavený indonéský policejní velitel. Prezident Joko Widodo poté prohlásil TPNPB za teroristickou skupinu. Do Západní Papuy vyslal další stovky vojáků s rozkazem pronásledovat a zatknout všechny povstalce. Předseda indonéského parlamentu Bambang Soesatyo vyzval vládu k potlačení povstalců a dodal: „O lidských právech si můžeme promluvit později.“ Novináři, církve a aktivisté za lidská práva v Západní Papui jsou znepokojeni. Označení ozbrojených skupin v Západní Papui za teroristy je podle něj dalším pokusem vlády umlčet hlasy místních obyvatel, kteří se dožadují spravedlnosti. Katolický kněz John Diona je říká otevřeně: „Jde o to, že armáda zabije každého, koho podezřívá z povstalectví.“

V okrese Puncak už tisíce lidí uprchly do okolní džungle. Armáda obsadila několik zdravotních klinik a škol. Civilisté jsou bezdůvodně zatýkáni a vyslýcháni.

Foto: Křesťanští uprchlíci čekají na pomoc před vládní budovou v Liaga, hlavním městě regionu Puncak

Hájení lidských práv

S cílem podpořit místní církve v oblasti sociálních služeb a lidských práv podporuje CSI v hlavním městě Jayapura rozšíření sekretariátu „Centra pro lidská práva, sociální a pastorační studia“. Zlepší se komunikace s místními církevními vedoucími a dobrovolníky a informovanost v oblasti lidských práv ve všech regionech.

V reakci na nejistou situaci v Jayapure uspořádali místní partneři CSI seminář o současných nepokojích na Západní Papui. Zúčastnili se jí členové různých církví, zástupci Papuánské lidové rady a novináři.

Na závěr byla rozeslána tisková zpráva s nejdůležitějšími závěry semináře. Krok to byl důležitý, protože pro novináře je stále obtížnější se na Západní Papuu dostat a psát nezávislé zprávy. Kromě toho je často ochromen i internet.

CSI podpoří další lidskoprávní semináře v Západní Papui, které posílí místní církve.

CSI – vedoucí projektu Indonésie

**„Kdo dává, dostává,
mnohem víc přijme...“**

sv. František z Assisi

Bangladéš: V dětství jsem musel svou víru tajit

Bangladéšský partner CSI William Proloy Samadder o své cestě ke spolupráci s CSI.

V Bangladéši tvoří muslimové 92 procent celkové populace. Ačkoli je Bangladéš sekulárním státem, přibývá radikálních islámských skupin a stran, které chtějí z Bangladéše učinit stoprocentně muslimskou zemi.

V dětství jsem se naučil držet svou víru kvůli vlastnímu bezpečí v tajnosti. Mimo naše společenství věřících jsme se často představovali přezdívkami. Jednoho dne jsem však jako dítě chtěl tuto hru na schovávanou ukončit. Začal jsem se na veřejnosti představovat svým skutečným křesťanským jménem William. Se svou novou identitou víry jsem měl různé zkušenosti. Ve škole jsem například jako křesťan nesměl pít vodu ze sklenic pro žáky. Já jsem však zůstal neoblomný a jednoho dne jsem se řediteli školy svěřil, že už nechci navštěvovat hodiny muslimské náboženské výchovy a chci psát zkoušku z křesťanství. Po letech boje se mi podařilo napsat maturitu z křesťanství.

Ve škole mě jednou spolužáci zbili za to, že jsem se bavil s muslimskou dívkou o školním úkolu. Toho dne mi matka přečetla biblické verše z Matouše 5,10–11. „Blaze těm,

kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské. Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně.“ Hned v prvním roce studia na vysoké škole v roce 1993 jsem začal pracovat po boku utlačovaných a pronásledovaných. Vytvořili jsme solidární společenství křesťanských a některých sekulárních studentů. Nabízeli jsme pomoc a založili křesťanskou skupinu dárců krve. Naším heslem bylo: „Ježíš dal svou krev za mě, takže naše krev je za vás všechny“. Muslimští pacienti zpočátku odmítali přijmout krev od křesťana, a to i v kritickém stavu. Postupem času se však naše skupina stala jedním z největších týmů dobrovolných dárců krve v Bangladéši.

Zároveň ve mně stále více rostla touha zastávat se pronásledovaných menšin. Po bombovém útoku na zaplněný katolický kostel na jihozápadě země v roce 2001 jsme pokojně protestovali proti náboženskému pronásledování.

V roce 2015 jsem se dozvěděl, že se se mnou chtějí setkat zástupci křesťanské organizace ze Švýcarska. Tak jsem se dostal do kontaktu s CSI. Dozvěděl jsem se mnoho o celosvětovém úsilí o náboženskou svobodu.

Společně jsme navštívili vesnici, kde se kvůli nedostatku financí chystali zavřít křesťanskou školu. Zástupcům CSI jsem představil naši práci pro utlačované náboženské menšiny.

O několik týdnů později jsme od CSI obdrželi dopis: „Chceme stát po vašem boku.“

Bůh vyslyšel naše modlitby. Od té doby CSI podpořila mnoho našich programů.

Děkujeme vám za vaši solidaritu. Kéž Bůh žehná týmu CSI.

CSI – William Proloy Samadder

PODĚKOVÁNÍ DÁRCŮM

Srdečné díky těm, kteří přispěli v období od 1.8.2021 do 30.9.2021

Mgr. Adlt Miroslav, Badida Marek, Bartková Dana, Bartoš Ladislav, Běhanová Ludmila, Benda Jan, Ing Bernard Pavel, Bezděk Jan, Biernát Josef, Bittner Josef, Blahuta Jan, Boráková Zdenka, Breindl Barbara, Brůna František, Budský Pavel, Burget Radek, Burková Hedvika, Busková Milada, Cvingrál Michal, Mgr. Čaňo Miroslav, Čechová Marta, Mgr. Černá Iveta, MUDr Černochová Markéta, Daňková Eliška, Ing Dlouhá Nicole, Mgr Doležel Karel, Doležel Radek, Dostalíkovi Ladislav a Libuše, Duba Roman, Dubnická Marie, Mgr. Dubský Zdeněk, Dudková Ludmila, Ducháč Tomáš, Eliáš Petr, Mgr Erhartová Jitka, Exner Karel, Ing Fajmon Vladimír, Felner František, Frolková Noela, Fujáková Růžena, Gajdoš Milan, Gebauerová Marie, Hana a JUDr. František Borkovi, Mgr. Hanák Martin, Hanousková Eliška, Harsová Marie, Hašková Dominika, Havelka Jan, Herynková Miloslava, Mgr. Herzánová Jana, Herzánová Jana, Hložková Lenka, Hobzová Hedvika, Hofman František, Holečková Běla, Ing Holub, Vítězslav CSc, Ing Horák Martin, Hurbiš Josef, Chalupecký Daniel, Chalupski Michal, Chupík Vojtěch, Ing Jakeš Jan, Jakubec Matouš, Jandáček Milan, Janoušek Martin, Jargus Jan, Jargusová Anděla, Jebousek Josef, Jelínek Severín, Jelínková Vlasta, Jendrichovský Ján, Ježová Marie, Jón Jan, Jónová Veronika, Joudal Karel, Jun Zdeněk, Kahanová Karolína, Kaletová Jana, Mgr Karasz Martin, Kašicová Jaroslava, Mgr Kaška Pavel, Kelnar Pavel, Kolářová Hana, Kongregace Sester Nejsvětější svátosti České Budějovice, Mgr Kopečný Vojtěch, Kovář František, MUDr Krejčířová Dana, Krejčová Jana, Kuba Tomáš, Kučera Pavel, Kudla Martin, Kudrna Jan, Kudrnovská Růžena, Kůla Jiří, Kurář Zdeněk, Kvapil Martin, Kysilka Bohuslav, Lazebníček Lukáš, Ličman Jan, Ing Loub Josef, Ludvíková Marie, Ing Macíček David a Petra, Macholán Milan, Malantová Helena, Málková Stanislava, PhDr. Mančalová Jana, Marková

Jana, Marková Jarmila, Matušáková Vlasta, Mičánková Jaroslava, Michalcová Jitka, Michalová Olga, Michl Jindřich, Mikulášková Jaroslava, Miškovská Eugenie, Müllerová Karla, Navrátil Milan, Navrkalová Ludmila, Mgr Neudert Jan, Neužil Jan, Neužilová Vítězslava, Nováková Daniela, Nováková Veronika, Okáníková Ludmila, PharmDr. Ondráčková Marie, Mgr Papicová Ludmila, Pávek Petr, Pavelková Eva, Petřík Augustin Mario, Petřina Milan, Pilarčík Štefan, Pohunková Miroslava, P. Mgr. Poláček Bohumil, PhDr. Poláková Jolana, Polcar Vladimír, Pomkla Petr, Bc. Pořízek Miroslav Šárka, Pravoslavná církevní obec v Jeseníku, Prentisová Michaela, Procházka Vít, Provazník Jiří, Průchová Emilia, Przewcova Eliška, Ptáček Bořivoj, Radiková Marie, Raszyková Ludmila, Romer Pavel, Rydlo Jan Kristina, Řičánková Blanka, Řihák Hynek, Řihák Lubomír, Římskokatolická farnost Louňovice p. Bl., Římskokatolická farnost Lanžhot, Sarofin Andrej a Ludmila, Saska Tomáš, Sbor ČCE Jablunka nad Bečvou, Seikaninová Věra, Sestry Voršílky Praha, MUDr Skovajsa Petr, Slánský Stanislav, P. Smolen Štěpán, Soběslavová Hana, Sojka Bohumír, Srbová Anna, Stoklásek Josef, Straková Mária, Stulová Anna, Svrčina Miroslav, Synek Luděk, Synková Marie, P.Mgr. Šich Josef, Mgr. Šimečková Andrea, Šipan Vladimír, Šmírová Eva, Šopíková Zdenka, Mgr. Šplouchal Jan, Šťastný Jakub, Štěpánek Miroslav, Thomas Dominik, Ing Tichý Borek, Tobola Petr, Mgr Tomášková Veronika, Utíkalová Marie, Václavík Jan, Vala Radek, Valer Tomáš, Vančíkovi Jaroslava a Alois, Váňová Veronika, Vávrová Jarmila, Večeřová Jiřina, Vejtasová Jana, Veselá Jitka, Vítková Marie, Vítová Marie, Vítovi Zdeněk a Pavlína, P. Mgr. Vlček Josef, Vodička Jan a Anežka, Voláková Drahomíra, Vondrák Luděk, Vrbenský Pavel, Ing. Záleský Jaroslav, Záleský Pavel, Ing Zeman Václav, Zieglerová Marie, MUDr Zítková Ludmila, Ing. arch. Žalud Stanislav, Žárská Marie, Železná Marta, Ing Žingor Daniel, Žlebek Jiří,

Křesťanská mezinárodní solidarita - CSI

P. O. Box 11

549 01 Nové Město nad Metují

CZECH REPUBLIC

OP

2019/05333

Zpravodaj CSI je adresátům zaslán s jejich souhlasem a adresy v žádném případě neposkytujeme třetím osobám.

Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) je dobrovolné neziskové sdružení lidí, kteří chtějí nenásilným způsobem diplomatickými prostředky pomáhat hájit právo na vyznání tak, jak je to vyhlášeno ve Všeobecné deklaraci lidských práv OSN, zvláště ve Článku 18.

Potřebné spojení na Křesťanskou mezinárodní solidaritu:

Křesťanská mezinárodní solidarita - CSI

P. O. Box 11

549 01 Nové Město nad Metují

Tel: 491 470 084

737 852 903 T-Mobile

e-mail: csi.czechrepublic@gmail.com

Internet: www.csi-cr.cz

Bankovní spojení:

Česká republika

ČSOB Československá obchodní banka

č.ú. 0278125043 / 0300

Slovenská republika

Prima banka

č.ú. 837 035 3002/5600

IBAN: SK75 5600 0000 0083 7035 3002

Úkoly CSI mohou být:

- modlitba za pronásledované křesťany
- psaní protestních dopisů patřičným politikům a úřadům
- sbírání podpisů ve prospěch pronásledovaných
- psát dopisy vězněným a jejich rodinám
- podle možnosti poskytovat hmotnou podporu jednotlivým případům
- působit na vládu a politiky, aby se Česká republika na mezinárodním poli zastávala pronásledovaných křesťanů
- přinášet zprávy v médiích o pronásledovaných křesťanech a o činnosti CSI
- organizovat prosebné společné modlitby
- finanční podpora

Přetisk textů tohoto zpravodaje je možný s udáním pramene. Vydává Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) jako zpravodaj pro vnitřní potřebu.

Za redakci a úpravu zpravodaje zodpovídá Ing. Monika Kahancová.

MK ČR E 12619

Tisk - Tiskárna Smola

Podávání novinových zásilek povoleno Dohodou o podávání poštovních zásilek OBCHODNÍ PSA-NÍ č. 708 03/2002 ze dne 13. 12. 2001.